

Arrest

nr. 197 092 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 augustus 1975.

1.2. De verzoekende partij verklaart op 14 juni 2006 België te zijn binnengekomen en dient op 16 juni 2006 een eerste asielaanvraag in, onder de naam A.S. Inzake deze asielaanvraag stelt de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2006 vast dat verder onderzoek noodzakelijk is, doch neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 21 augustus 2006 de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. In beroep beslist de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 7 maart 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze laatste beslissing bij de Raad van State ingestelde beroep wordt bij beschikking nr. 468 van 23 april 2007 ontoelaatbaar verklaard.

1.3. Op 6 november 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 3 juni 2009 wordt de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

1.4. Bij schrijven gedateerd op 17 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 18 januari 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 11 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 juni 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van 17 december 2008 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 16 juli 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,

[E.,S.] geboren te [...] op [...] [R.R. ...]

die ter gelegenheid van zijn eerste twee asielaanvragen verklaarde te heten: [A.S.]

Nationaliteit: Federatie van Rusland

Adres: [...]

ingediend op 19.12.2008 en tevens rekening houdend met de actualisaties op 26.10.2009 + 05.11.2012 + 08.02.2013 + 13.06.2014, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene te rechtvaardigen.

Vooraleer in te gaan op die motieven, is het gepast om de historiek van het verblijf van de verzoeker te schetsen.

De betrokkene stelt in 2003 zijn land verlaten te hebben en, na een verblijf in Oostenrijk, in België te zijn aangekomen, naar eigen zeggen zonder enig identiteits- of reisdocument, met andere woorden in de illegaliteit.

Hij diende op 16.06.2006 een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde [A.,S.] te heten. Op latere datum heeft de verzoeker een paspoort op een andere naam voorgelegd?! Hij heeft inmiddels op 26.10.2009 toegegeven dat hij bij zijn asielaanvraag gebruik heeft gemaakt van een andere naam.

De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) was op 21.08.2006 van oordeel dat “niet het minste geloof” kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas.

Van bij aanvang blijkt dus dat de betrokkene, na een voor zover bekend illegale binnenkomst, zijn best heeft gedaan om de Belgische autoriteiten om de tuin te leiden door gebruik te maken van een valse of geleende identiteit én door een vluchtrelaas te vertellen, dat na grondig onderzoek, niet kon overeenstemmen met de realiteit.

Volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister werd zijn 1ste asielaanvraag afgesloten op 07.03.2007 met de weigering van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen om aan hem het vluchtelingenstatuut te verlenen. Deze definitieve weigeringsbeslissing werd hem op 19.03.2007 betekend.

Vervolgens werd de betrokkene op 09.07.2007 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies met een termijn van 15 dagen, aan hem betekend op 23.07.2007.

De betrokkene heeft, in plaats van gevolg te geven aan dit bevel, gepoogd om zijn illegale verblijfstoestand te regulariseren door op 27.03.2007 een regularisatieverzoek in te dienen op grond van art. 9§3. Deze aanvraag werd op 09.09.2008 onontvankelijk verklaard.

Vervolgens deed de verzoeker op 25/09/2007 beroep op art. 9 ter wegens medische redenen. Geheel en al terzijde wordt hier opgemerkt dat de betrokkene ter gelegenheid van dit verzoekschrift een medisch attest voorlegde van Dr. [K.A.] en dat deze dokter bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is door zijn tussenkomst in tal van vreemdelingendossiers en dat deze dokter veroordeeld werd wegens valsheid in geschriften (en mensensmokkel, Hof van Beroep – Correctionele Zaken dd. 03.04.2014). Ondanks de herkomst van het medische stuk, werd de aanvraag van de betrokkene wel degelijk grondig onderzocht. Zijn aanvraag werd op 12.08.2008 ten gronde geweigerd.

Vervolgens werd hij op 15.09.2008 nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 15.10.2008, de bijlage 13 model B, hem betekend op 15.09.2008.

Desalniettemin heeft de betrokkene zich verder genesteld op het grondgebied en heeft hij zich tot 2 maal toe opnieuw kandidaat vluchteling verklaard.

Zijn 2de asielaanvraag van 06.11.2008 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 03.06.2009 afgesloten met de vaststelling van de afstand van de asielaanvraag daar de betrokkene binnen de 15 dagen geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden op 08.05.2009. Hieruit blijkt de manifeste desinteresse van de betrokkene voor de door hemzelf aanhangig gemaakte procedure, waarmee hij zijn verblijf in het Rijk klaarblijkelijk enkel trachtte te rekken.

Zijn 3de asielaanvraag van 18.01.2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11.03.2011 afgesloten met een weigering van inoverwegingname, de bijlage 13 quater omdat de betrokkene, die stelde niet te zijn teruggekeerd, nog steeds de asielmotieven inriep die hij tijdens zijn 1ste asielpcedure had aangehaald, waarvan het CGVS destijds had geoordeeld dat er geen geloof aan kon worden gehecht. Hij bracht bovendien geen nieuwe gegevens aan met betrekking tot feiten of situaties die zich zouden voorgedaan hebben na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zouden bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Ofschoon het bedrieglijk karakter van zijn vermeende landsvlucht en de daarop gesteunde asielaanvragen niet betwist kan worden, heeft mijn dienst de welwillendheid om de duur van de 3 asielpcedures – namelijk om en bij de 9 maanden en 3 dagen wat de 1ste betreft, zo'n 6 maanden en 28 dagen wat de 2de betreft en 1 maand en 21 dagen wat de 3de aangaat – in beschouwing te nemen. Deze duur was echter absoluut nog niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Voorliggend verzoekschrift op grond van art. 9 bis dateert van 19.12.2008. Pas na een positieve adrescontrole werd hem een attest van inontvangstname, bijlage 3, afgeleverd op 05.03.2009.

Ter gelegenheid van de actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 26.10.2009, deed de betrokkene een beroep op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, meer bepaald op criterium 2.8B. Hij legde een arbeidscontact van onbepaalde duur voor afgesloten op 13/10/2009 met BVBA [B.] te 2060 Antwerpen (38 uur per week, 10,5861 bruto uurloon).

Op 11.10.2011 werd door onze dienst een schrijven naar de verzoeker verzonden met daarin het volgende bericht:

“in overeenstemming met het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst.”

In dit geval heeft de gewestelijke dienst – in tegenstelling tot in vele andere dossiers - ons in casu ondanks herhaaldelijk aandringen niet laten weten dat er effectief een arbeidskaart type B werd afgeleverd.

De verzoeker actualiseerde zijn aanvraag op 05/11/2012 en op 08/02/2013. Hij bracht een tweede arbeidscontract van onbepaalde duur aan, afgesloten met bvba [M.B.] (als stukadoor-bezetter, 40 u/week, 12.51 euro/u).

Op 13.01.2014 werd de verzoeker via het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats gecontacteerd met de bedoeling om hem alsnog de tijd te geven om het bewijs over te maken dat voor hem een aanvraag voor een arbeidskaart B ingediend werd.

Op 28.01.2014 heeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats ons laten weten dat hij niet op de gegeven afspraak ter betekening van die welbepaalde brief is opgedaagd.

Ten overvloede werd zijn raadsheer op 03.02.2014 aangeschreven met de volgende boodschap:

“Om de betrokkene de kans te geven aan te tonen dat er wel degelijk een arbeidskaart B verband houdende met het arbeidscontract dd. 13/10/2009 - nieuwe arbeidscontracten worden niet aanvaard - werd aangevraagd, heb ik op 13/01/2014 instructies verstuurd naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de betrokkene uit te nodigen. Hij heeft echter nagelaten om op 28/01/2014 op te dagen op de afspraak die hem door het gemeentebestuur werd gegeven.

Met dit schrijven wordt nogmaals de kans gegeven aan de betrokkene om aan onze dienst het schriftelijke en expliciete bewijs te leveren dat er effectief een arbeidskaart B voor de betrokkene werd aangevraagd. Dit bewijs dient per fax ter mijner attentie opgestuurd te worden naar de Dienst Humanitaire Regularisaties met vermelding van het OV-nr [...].

Bij gebrek aan antwoord binnen de 30 dagen, wordt zijn aanvraag om machtiging tot verblijf definitief afgesloten door de Dienst Humanitaire Regularisaties.”

Er kwam echter geen antwoord van de betrokkene op dit schrijven.

Het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats heeft de betrokkene op een nieuwe datum uitgenodigd, namelijk op 12.02.2014 en opnieuw is hij niet opgedaagd op de gegeven afspraak.

Deze tekortkomingen van de kant van de verzoeker en tevens rekening houdend met het feit dat hij had nagelaten om zijn dossier te actualiseren - de laatste actualisatie dateerde van 08.02.2013 – ruim een jaar geleden!, dient opgemerkt dat nergens uit bleek dat de betrokkene nog verder op ononderbroken wijze op het Belgische grondgebied verbleef. Bijgevolg werd een weigeringsbeslissing opgesteld waarin op het manifeste gebrek aan belang werd gewezen. De advocaat van de betrokkene werd op de hoogte gebracht van het feit dat er een beslissing inzake de hangende art. 9 bis genomen werd.

Het is naar aanleiding van dit schrijven dat de betrokkene zich op 14.05.2014 heeft aangemeld bij de dienst in Antwerpen ter betekening van de beslissing. Daar hebben ze hem in plaats van de genomen beslissing, het schrijven van 13.01.2014 betekend, waarin hem een maand de tijd werd gegeven om aan te tonen dat er wel degelijk een arbeidskaart type B voor hem werd aangevraagd. De weigeringsbeslissing werd niet betekend en wordt op heden dan ook als onbestaande beschouwd om zo de betrokkene toch alle kansen te geven om zijn rechten te laten gelden.

Uiteindelijk kwam er tegen alle verwachtingen in dan toch nog formeel antwoord inzake de arbeidskaart. In het schrijven van 13.06.2014 van zijn advocaat staat te lezen: “volgens informatie die mijn cliënt aan mij bezorgt, werd er behoudens vergissing geen arbeidskaart B door zijn potentiële werkgever bvba [B.] aangevraagd. De reden hiervoor is voor mij niet duidelijk, maar mijn cliënt had op dat moment een andere advocaat mr. [L.V.]” Verder wordt gezegd dat de betrokkene werkbereid is, maar dat hij geen nieuwe arbeidsovereenkomst mag afsluiten omdat hij illegaal in het land verblijft.

Bijgevolg is het zo dat het element van de tewerkstelling, dat het doorslaggevend element in het dossier van de betrokkene was, achteraf beschouwd niet weerhouden kan worden omdat hij geen arbeidskaart type B voorlegt. De beweerde tewerkstelling vormt dus geen grond voor een regularisatie van zijn verblijfstoestand. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de betrokkene niet eens laat weten waarom er dan toch geen arbeidskaart B door zijn potentiële werkgever bvba [B.] werd aangevraagd. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van het geponeerde element inzake de tewerkstelling.

We merken op dat de instructie van 19 juli 2009 inmiddels vernietigd werd door de Raad van State. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie, waaronder 2.8B, niet meer van toepassing.

De betrokkene kan, zoals hierboven uitgebreid aangetoond, niet opwerpen dat zijn verblijf had moeten geregulariseerd worden naar analogie met de vreemdelingen die wel hebben kunnen genieten van een verblijfsregularisatie op grond van de bedoelde instructie nadat gebleken is dat zij wel – in tegenstelling tot de betrokkene – voldeden aan de toen gestelde voorwaarden inzake criterium 2.8B.

De betrokkene heeft overduidelijk de duur van zijn verblijf aan zichzelf te danken. Door middel van zijn integratie na een voor zover bekend illegale binnenkomst en tijdens illegaal verblijf volgend op een afgewezen en bedrieglijke asielaanvraag, wil hij de Belgische autoriteiten voor voldongen feiten plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Hij werd op geen enkel moment van zijn verblijf gemachtigd tot verblijf.

De duur van een regularisatieprocedure vormt op zich geen grond voor een regularisatie van de verblijfstoestand van een vreemdeling. Uit het hierbovenstaande blijkt dat hij die duur grotendeels aan zichzelf te danken heeft door de regularisatieprocedure te laten steunen op een element dat –opnieuw na uitgebreid onderzoek – niet weerhouden kan worden en door niet in te gaan op de uitnodigingen die hem werden gegeven om nadere informatie te verschaffen.

De voorgelegde elementen van integratie, waaronder de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, de Nederlandse taallessen, zijn vrienden- en kennissenkring, de getuigenissen, het abonnement, het VDAB-atteest van werkbereidheid, de afwezigheid van problemen met anderen in België, zijn blanco strafregister en de afwezigheid van gevaar voor de Belgische openbare orde en de werkbereidheid van zodra hij eenmaal over verblijfsdocumenten zou beschikken, volstaan niet om zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Tijdens de schooljaren 2007-2008 en 2008-2009 was de betrokkene ingeschreven voor de modulaire opleiding NT2 Waystage ABC (1.2 abc). cursus Nederlands 1.2 ABC. Uit attest van CVO Antwerpen-Zuid dd. 15.12.2008 blijkt dat de betrokkene nogmaals ingeschreven was voor deze cursus, met aanvang op 15.09.2009 en lopend tot 22.01.2009. Op 18.11.2009 heeft de betrokkene echter de cursus stopgezet. Zijn geponeerde perfecte integratie qua taalkennis wordt dus allesbehalve aangetoond aan de hand van een ver doorgedreven taalcursus zoals verwacht zou kunnen worden voor iemand die hier al zolang verblijft.

Hoe dan ook, het is niet anders dan normaal dat de betrokkene gepoogd heeft om zich te integreren, al was het maar om zijn eigen verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken.

De betrokkene bouwt de hele redenering rond het nadeel dat een verwijdering uit België oplevert terwijl hij het bedoelde voordeel slechts bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Zijn gedrag, meer bepaald de afwezigheid van problemen met anderen in België, zijn blanco strafregister en de afwezigheid van gevaar voor de Belgische openbare orde, kan niet weerhouden worden als grond om zijn verblijf te regulariseren. Van elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt immers verondersteld dat hij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven of het veroorzaken van overlast.

De betrokkene beweert dat er in zijn eigen land zowel op economisch als op sociaal vlak geen plaats meer voor hem zou zijn. Uit het dossier blijkt dat hij zijn ouders, broers en zussen heeft achtergelaten in herkomstland (zie asielrelaas dd. 21.06.2006) en dat hij al die jaren contacten met hen heeft onderhouden (zie o.a. asielrelaas dd. 16.02.2011). Er zijn geen aanwijzingen voor het niet verder zetten van deze contacten. De betrokkene haalt niet aan dat er familieleden van hem in België zouden verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Nergens uit blijkt dat die relaties van diepgaande aard zouden zijn.

Hij toont niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen. Het is de betrokkene na de afsluiting van zijn asielprocedures in België niet langer toegestaan om tegen betaling arbeid te leveren. Bijgevolg kan er met zijn werkwillegheid en met de voorgelegde elementen van tewerkstelling heden geen rekening worden gehouden.

Hij brengt geen nieuwe elementen noch stavingstukken aan voor zijn volgehouden vrees voor een terugkeer naar het herkomstland. Zoals hierboven aangegeven, werd zijn aanvraag onderzocht en afgewezen. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De zogenaamde "politieke problemen" worden trouwens niet eens uiteengezet. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als grond voor een verblijfsregularisatie."

1.7. Eveneens op 19 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 16 juli 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: [E.,S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

die ter gelegenheid van zijn asielaanvraag verklaarde te heten A.,S.[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een recenter bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25 augustus 2015 en dat intussen definitief aanwezig is in het rechtsverkeer.

2.2. De Raad wijst er op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het evenwel aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Ter terechtzitting betwist de verzoekende partij niet dat zij op 25 augustus 2015 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en dit bevel thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. In dit verband stelt de Raad bovendien vast dat op 9 september 2014 de verzoekende partij ook reeds een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg. Ook dit bevel is thans definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Een tegen dit laatste bevel bij de Raad ingesteld beroep werd verworpen bij arrest nr. 135 264 van 17 december 2014.

Nu de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van recentere bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer blijkt niet dat een eventuele vernietiging van het in het kader van het huidige beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar nog tot voordeel kan strekken en zij aldus nog een belang heeft bij het aanvechten van dit bevel. Bij een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel valt zij immers nog steeds onder de gelding van de recentere, definitief geworden bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 9 september 2014 en op 25 augustus 2015.

De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, in antwoord op de opgeworpen exceptie van de verwerende partij en gevraagd haar actueel belang toe te lichten bij het aanvechten van het bestreden bevel, geen argumenten naar voor. Zij duidt niet welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel nog kan opleveren en toont niet aan dat zij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

2.4. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu de verzoekende partij niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en

van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij onderbouwt haar middel als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verblijft in België reeds meer dan 8 jaar! Het gaat over een zeer lang verblijf in het land.

Verzoeker kan niet terugkeren omwille van politieke problemen.

Zijn privé- en gezinsleven dient bijgevolg enkel maar in België plaatsvinden en dat omwille van zeer lang ononderbroken verblijf in het land.

Verzoeker heeft taal- en integratiecursussen gevolgd.

Het gaat in casu over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd dienen te worden.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Zijn terugsturen zou tevens een scheiding uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. eerbiediging van privé- en gezinsleven.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen vermeld onder punt b. ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, is het duidelijk dat verzoeker over het vereiste belang beschikt voor het instellen van huidig verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/56 van de Wet van 15 december 1980.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Verzoekers verblijven reeds meer dan 8 jaar in België. Verzoeker heeft geen familie meer wonen in zijn land van herkomst die mee een sociaal vangnet kunnen aanbieden. Verzoeker heeft geen woonst en geen inkomen in zijn land van herkomst!

Het is derhalve zeer reëel dat verzoeker bij terugkeer naar hun land van herkomst geen werk zal vinden en des te meer niet zou kunnen terugvallen op een maandelijkse sociale uitkering, omdat hij hiervoor niet in aanmerking komt (laatste jaren niet gewerkt in het land van herkomst). Hij kan bijgevolg in Tsjetsjenië geen werkloosheidsuitkering krijgen.

Wat betreft de bestreden beslissing gaat het grotendeels over een standaardmotivering.

Het BGV (bijlagen 13) is tevens onvoldoende gemotiveerd. Het is helemaal niet duidelijk voor verzoeker waarom de DVZ op zo manier heeft beslist.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker die al jaren buiten zijn land van herkomst verblijft en geen banden meet daarmee heeft.

De aanvraag 9bis werd tevens meer dan 4 jaar in behandeling bij de DVZ wat onredelijk lange termijn is.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft op duidelijke wijze de determinerende motieven aan op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt zo verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Vervolgens motiveert de verwerende partij waarom de door de verzoekende partij ingeroepen motieven niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan. In dit verband wordt voorafgaandelijk uitgebreid ingegaan op de verblijfshistoriek van de verzoekende partij in België. De verwerende partij duidt in het verlengde hiervan dat de verzoekende partij de verblijfsmachtiging niet kan worden toegestaan op basis van werk, omdat niet blijkt dat zij hiervoor de vereiste arbeidskaart B

kan voorleggen. De verwerende partij stelt ook de geloofwaardigheid in vraag van de ernst van het ingeroepen element inzake de tewerkstelling. Vervolgens licht de verwerende partij toe dat de elementen van het lang verblijf en de integratie evenmin worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging, nu deze het gevolg zijn van een illegale binnenkomst en een zich nestelen in illegaal verblijf na een afgewezen en bedrieglijke asielaanvraag. Zij stelt, onder verwijzing naar de geschetste verblijfshistoriek, ook vast dat de duur van behandeling van de thans voorliggende verblijfsaanvraag – die op zich geen grond is voor het toekennen van een verblijfsmachtiging – grotendeels het gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, waar zij deze aanvraag in hoofdzaak steunde op een element – met name de tewerkstelling – dat na uitgebreid onderzoek niet kan worden weerhouden en zij naliet in te gaan op uitnodigingen om nadere informatie te verschaffen. Zij benadrukt dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik werd gemachtigd tot een verblijf en zij de Belgische autoriteiten door haar handelwijze voor voldongen feiten plaatst. Specifiek inzake de aangevoerde perfecte kennis van de Nederlandse taal, stelt de verwerende partij bijkomend ook vast dat deze niet wordt aangetoond aan de hand van de voorgelegde stukken. Zij motiveert dat geen doorgedreven taal cursus blijkt zoals kan worden verwacht van een vreemdeling met een gelijkaardige lange verblijfsduur als de verzoekende partij. Zij wijst er ook nog op dat het normaal is dat de verzoekende partij poogde zich te integreren, al was het maar om het eigen verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. Daarnaast oordeelt de verwerende partij dat de ingeroepen afwezigheid van een gevaar voor de Belgische openbare orde, het gegeven dat er geen problemen zijn met anderen en het hebben van een blanco strafregister evenmin volstaan voor het toekennen van de verblijfsmachtiging, waar een dergelijk gedrag wordt verwacht van alle vreemdelingen die zich bevinden op het Belgische grondgebied. Het ingeroepen element dat er voor de verzoekende partij in haar herkomstland geen plaats meer zou zijn zowel op economisch als op sociaal vlak wordt verder niet weerhouden, omdat uit het administratief dossier blijkt dat haar ouders, broers en zussen nog in het herkomstland verblijven, zij al die jaren contacten met hen heeft onderhouden en er geen aanwijzingen zijn voor het niet verderzetten van deze contacten. Zij is van mening dat de verzoekende partij niet aantoonde in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid te kunnen verwerven. Zij merkt verder ook op dat niet blijkt dat er familieleden van de verzoekende partij in België verblijven en gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat niet blijkt dat er sprake is van diepgaande relaties in België. Daarnaast wordt nog geduid dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen of stavingstukken heeft aangebracht om haar volgehouden vrees voor een terugkeer naar Rusland aan te tonen. Er wordt gewezen op de asielaanvragen die werden ingediend doch negatief werden afgesloten. De verwerende partij merkt ook op dat de zogenaamde '*politieke problemen*' van de verzoekende partij niet worden toegelicht. Ten slotte stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich niet langer dienstig kan steunen op de instructie van 19 juli 2009. Zij duidt dat, gelet op de nietigverklaring hiervan door de Raad van State, de hierin opgenomen criteria niet langer van toepassing zijn.

In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien alle door verzoekende partij aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld en hierbij ook op zeer concrete wijze wordt ingegaan op de verblijfshistoriek van de verzoekende partij in België. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de aanvraag van 17 december 2008 (en de latere actualisaties) heeft de verzoekende partij samengevat de volgende elementen aangehaald om een verblijfsmachtiging aan te vragen:

- politieke problemen in het land van herkomst;
- een langdurig verblijf in België sinds 2006;
- haar integratie en kennis van de Nederlandse taal;
- het gegeven dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, een blanco strafregister heeft en ook geen problemen met anderen heeft in België;
- het gegeven dat zij onmiddellijk zal kunnen worden ingeschakeld op de Belgische arbeidsmarkt en werkbereidheid is (arbeidsovereenkomsten);
- haar socio-economisch welzijn in België in de zin van artikel 8 van het EVRM;
- het hebben van een vrienden- en kennissenkring in België.

De verzoekende partij stelt in haar middel dat met meerdere van deze ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij wijst op haar lang verblijf in België alsook op de door haar gevolgde taal- en integratiecursussen. Zij gaat er met dit betoog echter aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze wordt toegelicht waarom noch het lang verblijf noch de elementen van integratie, waaronder de ingeroepen kennis van de Nederlandse taal, worden weerhouden als grond voor het toekennen van de verblijfsmachtiging. Zo duidt de verwerende partij dat deze elementen het gevolg zijn van een illegale binnenkomst en een zich nestelen in illegaal verblijf na een afgewezen en bedrieglijke asielaanvraag. Zij stelt, onder verwijzing naar de geschetste verblijfshistoriek, ook vast dat de duur van behandeling van de thans voorliggende verblijfsaanvraag – die op zich geen grond is voor het toekennen van een verblijfsmachtiging – grotendeels het gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, waar zij deze aanvraag in hoofdzaak steunde op een element – met name de tewerkstelling – dat na uitgebreid onderzoek niet kan worden weerhouden en zij naliet in te gaan op uitnodigingen om nadere informatie te verschaffen. Zij benadrukt dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik werd gemachtigd tot een verblijf en zij de Belgische autoriteiten door haar handelwijze voor voldongen feiten plaatst. Specifiek inzake de aangevoerde perfecte kennis van de Nederlandse taal, stelt de verwerende partij bijkomend ook vast dat deze niet wordt aangetoond aan de hand van de voorgelegde stukken. Zij motiveert dat geen doorgedreven taalcursus blijkt zoals kan worden verwacht van een vreemdeling met een gelijkaardige lange verblijfsduur als de verzoekende partij. Ook stelt zij dat niet blijkt dat de sociale relaties die de verzoekende partij in dit land is aangegaan van diepgaande aard zijn. Zij wijst er ook nog op dat het normaal is dat de verzoekende partij poogde zich te integreren, al was het maar om het eigen verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. De Raad stelt aldus vast dat het lang verblijf en de integratie van de verzoekende partij in België wel degelijk in rekening zijn gebracht. Op geen enkele wijze gaat de verzoekende partij in op de concrete motieven die in dit verband naar voor zijn gebracht. Zij toont niet aan dat de verwerende partij hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen.

Ook waar de verzoekende partij herhaalt niet te kunnen terugkeren naar haar herkomstland omwille van politieke problemen, leert een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat dit ingeroepen element in rekening is gebracht. De verwerende partij weerhoudt dit element evenwel niet, omdat op dit punt geen nieuwe elementen of stavingstukken werden aangebracht die deze volgehouden vrees voor

een terugkeer naar Rusland alsnog kunnen aantonen. Er wordt gewezen op de asielaanvragen die werden ingediend doch negatief werden afgesloten. De verwerende partij merkt ook op dat de zogenaamde '*politieke problemen*' van de verzoekende partij niet worden toegelicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij andermaal nalaat concrete argumenten aan te voeren ter weerlegging van de voorziene motivering. Door het louter volharden in haar standpunt maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze motivering uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met de volgende motivering in de eerste bestreden beslissing:

"De betrokkene beweert dat er in zijn eigen land zowel op economisch als op sociaal vlak geen plaats meer voor hem zou zijn. Uit het dossier blijkt dat hij zijn ouders, broers en zussen heeft achtergelaten in herkomstland (zie asielrelaas dd. 21.06.2006) en dat hij al die jaren contacten met hen heeft onderhouden (zie o.a. asielrelaas dd. 16.02.2011). Er zijn geen aanwijzingen voor het niet verder zetten van deze contacten. [...]

Hij toont niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen."

De verzoekende partij stelt geen familie meer te hebben in haar herkomstland bij wie zij terecht kan. Zij stelt er geen woonst en inkomen te hebben en betoogt dat de kans reëel is dat zij er geen werk zal vinden en al zeker niet zal kunnen terugvallen op een sociale uitkering.

De verzoekende partij geeft evenwel niet aan te betwisten dat uit haar asielaanvragen blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in haar herkomstland met wie ook nog contacten werden onderhouden. Op geen enkele wijze bracht of brengt zij concrete argumenten of een (begin van) bewijs aan dat haar familieleden niet langer woonachtig zijn in het herkomstland. Evenmin werden of worden concrete argumenten aangebracht dat niet langer in redelijkheid een beroep kan worden gedaan op deze familieleden. Daarnaast geeft de verzoekende partij ook niet aan dat zij in het kader van haar verblijfsaanvraag concrete argumenten aanbracht die maken dat zij in haar herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen. Ook thans blijft zij op dit punt in gebreke. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij met haar bijzonder algemene en ongestaafe betoog de voormelde motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt en geen kennelijk onredelijkheid in de motieven aantoonst. De verzoekende partij beperkt zich tot louter algemene beweringen, zonder in dit verband concrete argumenten of een enig begin van bewijs aan te brengen, hetgeen niet kan volstaan om de gedegen motivering op dit punt in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen.

De overige motieven in de eerste bestreden beslissing worden ongemoeid gelaten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enige door haar ingeroepen verblijfsgrond ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat het bestuur bij de beoordeling van de ingeroepen verblijfsgronden is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het in casu gaat om een samenhang van de verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon dienen te worden beschouwd, wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft het bestaan van buitengewone omstandigheden dus weerhouden, maar stelt dat er onvoldoende motieven zijn om de verzoekende partij de verblijfsmachtiging toe te kennen. Bovendien heeft de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing voor elk van de ingeroepen verblijfsgronden gemotiveerd waarom deze de toekenning van de verblijfsmachtiging niet rechtvaardigen. De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die moet worden gevolgd bij het beoordelen van een aanvraag en de gemachtigde van de staatssecretaris over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten waarom de cumulatie van de aangevoerde elementen alsnog tot een verblijfsmachtiging zou kunnen of moeten leiden, en dit blijkt ook niet voor de Raad, nu elk van deze elementen afzonderlijk wordt afgewezen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger reeds werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met deze bepaling. Zo duidde de verwerende partij als volgt: *"De betrokkene haalt niet aan dat er familieleden van hem in België zouden verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Nergens uit blijkt dat die relaties van diepgaande aard zouden zijn."* De verzoekende partij betwist deze motieven als dusdanig niet, maar stelt dat haar gezins- en privéleven enkel in België kan plaatsvinden omwille van haar langdurig verblijf. Hierbij laat de verzoekende partij wel na om in concreto aan te tonen welk gezinsleven zij in België dan precies heeft. In navolging van de verwerende partij merkt de Raad op dat niet blijkt dat de verzoekende partij gezins- of familieleden heeft in België. Er blijkt niet dat zij hiervan melding maakte in haar verblijfsaanvraag. De verzoekende partij weerlegt verder met dit betoog de beoordeling in de eerste bestreden beslissing ook niet dat de gewone opbouw van sociale relaties tijdens een illegaal dan wel precair verblijf niet wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM (zie RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290) en dat in haar geval niet blijkt dat de sociale banden die zij in dit land opbouwde van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Zij brengt daarnaast geen concrete elementen aan die maken dat zij in haar herkomstland niet langer een privé-, familie- en/of gezinsleven kan leiden. Het enkele gegeven dat zij sinds 2006 in België verblijft kan hiertoe in geen geval volstaan, te meer waar de stukken van het dossier er op wijzen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar herkomstland, aldaar het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht en er nog familieleden heeft.

De verzoekende partij houdt onterecht voor dat het enkele gegeven van een lang doch precair verblijf in België en een integratie in dit land de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking doet treden en leidt tot een positieve verplichting die maakt dat de verblijfsmachtiging in België dient te worden toegestaan. Het EHRM heeft zich steeds streng getoond in zaken waarin het ingeroepen privéleven zich ontwikkelde tijdens een verblijf dat steeds als illegaal of precair was te beschouwen en waarin de betrokken vreemdeling zich aldus bewust diende te zijn van het gegeven dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland evenzeer precair was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142 en EHRM 8 april 2008, Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk wat het privéleven betreft). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal in dergelijke situaties sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij laat na met concrete argumenten aan te tonen dat wat haar betreft sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij heeft nagelaten de schending van deze bepaling uitdrukkelijk aan te voeren in haar verblijfsaanvraag. De eerste bestreden beslissing betreft verder ook geen verwijderingsmaatregel. Daarenboven moet de verzoekende partij om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. De verzoekende partij moeten concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich in haar middel tot de blote bewering dat zij *'politieke problemen'* heeft in Rusland. De verzoekende partij brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter onderbouwing van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. In de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij ook duidelijk geantwoord op de aangehaalde politieke problemen: *"Hij brengt geen nieuwe elementen noch stavingstukken aan voor zijn volgehouden vrees voor een terugkeer naar het herkomstland. Zoals hierboven aangegeven, werd zijn aanvraag onderzocht en afgewezen. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De zogenaamde "politieke problemen" worden trouwens niet eens uiteengezet. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als grond voor een verblijfsregularisatie."* De verzoekende partij gaat niet verder in op deze motieven van de eerste bestreden beslissing en weerlegt deze niet. Daarnaast roept de verzoekende partij in dat zij geen familie of sociaal netwerk meer heeft in haar herkomstland en dat zij aldaar geen werk zal kunnen vinden en evenmin zal kunnen terugvallen op een sociale uitkering. Op dit punt werd evenwel reeds vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en zij het door haar gestelde niet met concrete argumenten of een begin van bewijs aannemelijk maakt. Aldus kan zij evenmin hiernaar verwijzen om te stellen dat zij een reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Rusland. Nu de verzoekende partij bovendien jarenlang in een land als België kan overleven zonder dat blijkt dat zij hier kan terugvallen op familie en zonder dat blijkt dat hij hier (officieel) is tewerkgesteld of uitkeringen geniet, kan ook worden aangenomen dat zij op dit punt een voldoende zelfredzaamheid heeft. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt in de voorliggende omstandigheden niet.

3.2.6. De verzoekende partij is ten slotte van mening dat de behandelingsduur van haar verblijfsaanvraag onredelijk is. De Raad merkt in dit verband op dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). In voorliggende zaak betwist de verzoekende partij het gestelde in de eerste bestreden beslissing niet dat *"[d]e duur van een regularisatieprocedure op zich geen grond [vormt] voor een regularisatie van de verblijfstoestand van een vreemdeling"* en dat zij in casu de behandelingsduur *"grotendeels aan zichzelf te danken heeft door de regularisatieprocedure te laten steunen op een element dat –opnieuw na uitgebreid onderzoek – niet weerhouden kan worden en door niet in te gaan op de uitnodigingen die hem werden gegeven om nadere informatie te verschaffen."* Zij toont, in het licht van deze motivering, niet met concrete argumenten aan dat de redelijke termijn werd overschreden. De verzoekende partij toont trouwens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die haar verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het verzoek tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft daarnaast geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden ongegrondheidsbeslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS